

Phyllida SHRIMPTON

Kolik barev má štěstí

Algernonovi je přes devadesát,
jeho vnučce Anně skoro šestnáct.
Ještě se neznají, ale jsou si blíž,
než by se mohlo zdát.

Poklidný život osamělého devadesátníka Algernona se ze dne na den obrátí vzhůru nohama, když u něj najde dočasné útočiště jeho dcera Helena, s níž se před lety rozešel ve zlém, a skoro šestnáctiletá vnučka Anna, kterou vidí poprvé v životě. Osobitá dívka, která se ráda obléká do křiklavých barev a kreslí si obrázky na kůži, staromódního dědečka občas pořádně vytočí, zatímco Anně nerudný a mrzutý starý pán trochu nahání strach. V malém venkovském domku navíc ožívají stíny minulosti – vzpomínky dobré i zlé.

Dokážou spolu na první pohled tak odlišní lidé, zastupující tři generace pod jednou střechou, najít nejen společnou řeč, ale i domov?

Barvitý, humorný i dojemný příběh o vztahu napříč generacemi a o tom, jak navzdory nepříznivým okolnostem vzít život za správný konec.

„Příběh o nesplněných snech a osamělosti, ale také o nečekaném a hlubokém vztahu... velmi čtivý.“

— The Sunday Post

„Krásný, zručně napsaný mezigenerační příběh, který dojme i povzbudí.“

— časopis Choice

**Kolik barev
má štěstí**

Phyllida SHRIMPTON

Kolik
barev
má štěstí

Přeložila Veronika Lásková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Every Shade of Happy © Phyllida Shrimpton, 2022
Published by Aria, an imprint of Head of Zeus Ltd,
part of Bloomsbury Publishing Plc, UK
Translation © Veronika Lásková, 2024
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-817-4 (ePub)

ISBN 978-80-7625-816-7 (pdf)

ISBN 978-80-7625-315-5 (print)

*Věnováno mé sestře Pam,
která mi vždycky hnala vítr do plachet.*

A také památce Petera a Shirley Shrimptonových.

PROLOG

ALGERNON, 1929

Když se Algernon posadil, nohy sevřené ve zbrusu nových kožených polobotkách mu zůstaly viset dobrých pět centimetrů nad holou dřevěnou podlahou. Úzká železná postel, která se navlas podobala všem ostatním lůžkům v tomhle velkém pokoji, se pod ním unaveně prohnula a hrubá vlněná deka ho štúpala do zadní strany stehen a lýtek. Polštář, na nějž měl dnes v noci složit hlavu, jako by dosud v bavlněném povlaku zadržoval noční můry školáků, kteří tu spávali před ním, a teď mu o nich šeptal.

Na hubených kolenou, jež mu vyčuhovala z černých flanelových šortek, mu svítily červenohnědé odřeniny, které se kropenatě táhly přes česky dolů a mizely pod pečlivě ohrnutým lemem nových šedých ponožek. Přejel si nehtem po pravé noze, nabral pár kousíčků zaschlého strupu, a když si přidržel prst těsně u očí, mohl je pořádně prozkoumat. Každý ten ždíbíček, pomyslel si, představuje krásnou památku na můj bývalý život. Sklepal ty pozůstatky z nehtu na zem a díval se, jak mu po lýtku stéká krvavá slzička, a s uspokojením

zaznamenal, že zanechala flíček na jeho nových ponožkách. Odřená kolena svědčila o jeho posledním a velmi slavném odvážném kousku a Algernon si na krátký, osvobozující okamžik dopřál požitek z té vzpomínky.

Oběma rukama pevně svíral mříže plotu kolem školy u nich doma na vesnici a obličej tiskl na studené černé železo. Byl venku a díval se dovnitř. Míč, který nedopatřením vylétl na střechu školy, se zaklínil do dolíku mezi štítem a komínem a všichni jeho kamarádi na něj zoufale hleděli a nevěděli si rady. Jakožto největší dobrodruh ze všech Algernon v mžiku přelezl plot a vydrápal se na boční zeď, na níž znal každý centimetr. Předchozího dne oficiálně přestal být žákem téhle malé školy, a tak vlastně neoprávněně vnikl na cizí pozemek, jenže jakmile se znovu ocitl na správné straně plotu, ihned ucítil, jak mu ze srdce spadla obrovská tíha a rozhostil se v něm sladký pocit sounáležitosti. V duchu zase šplhal nahoru po okapu, zachytával se rukama o vyčnívající cihly, až se konečně dostal ke komínu a pevně se za něj chytil.

Dva kluci mezitím předstírali, že se perou, aby odvedli ředitelovu pozornost, a půlkruh tváří dál hleděl vzhůru na ztracený míč. A on jim ho hodil. Ještě chvíli se pak držel komínu, zaklonil hlavu a ucítil na tvářích čerstvý vítr. Z té výšky dohlédl přes celou vesnici až na nádherné pastviny a políčka, která se táhla jako mozaika až k řece Fal, a jeho duše se zmocnila palčivá touha létat.

Algernon civěl na svoje kolena, svědčící o nepříliš elegantním seškoku ze střechy do překvapivě hluboké kaluže, kde ho kamarádi přivítali jako hrdinu. Jenže ten příběh už patřil včerejšku. Včera se se všemi rozloučil. Ještě včera mohl volně pobíhat po zelených cornwalských pastvinách. Ještě včera byl malý kluk. Zato dnes, podle slov rodičů a podle nápisu nad vchodem do soukromé internátní školy, se Algernon Edward Maybury ve věku sedmi let stal mladým katolickým gentlemanem.

Algernon si ostatně všiml, že Bůh je pevnou součástí celé školní

budovy, že jeho sláva oslnivě září z oblouků a barevných vitrážových oken a snad na každé stěně visí na kříži jeho jednorozený syn, zkrvavený a zbičovaný. Jenže Bůh v tomhle domě, kde teď Algernonovi v hubeném hrudníčku splašeně tlouklo srdce, působil úplně jinak. Algernonův Bůh dál sídlil v kostelíku doma v Cornwallu, kde každou neděli shromáždění známých tváří pokašlávalo a vrtělo se za zpěvu zbožných písní během posvátné liturgie. Algernonův Bůh si žádal, aby si všichni do kostela oblékli sváteční šaty a po příchodu se s úsměvem pozdravili. V Algernonově kostele visela vždycky kněží kapička u nosu a hrozila, že každou chvíli spadne, a varhanice paní Dyerová měla obrovské pozadí, jemuž se pokaždé s kamarády za rozevřeným kancionálem hihňali, pokud je někdo z rodičů zrovna nepleskal přes ruku za to, že se zajímají víc o obsah svého nosu než o slovo Páně. Matky v náručí zuřivě houpaly křičící nemluvnata a vzduch voněl kadidlem a příslibem nedělního oběda.

Tenhle nový Bůh byl jiný. Vzduch v budově, kde nyní Algernon seděl na úzké posteli, byl obtěžkaný tisícem tajemství, vířících s jemným prachem tíše pod vysokými stropy a ukrytých v očích bratrů, kteří měli v rukou budoucnost všech sto šestnácti žáků. Algernon poznal, že navzdory Boží přítomnosti, nebo snad právě kvůli ní – to nevěděl jistě –, nejde o šťastné místo.

Kromě toho pochopil, že odtěď už mu nikdo nebude říkat „Algernone“. Tady, jak ho stručně informoval otec, když ho vyložil z automobilu značky Austin a vytáhl jeho obří zavazadlo z kufru auta na příjezdovou cestu, se mu bude říkat příjmením, tedy „Maybury“. Otec ho dále poučil, že mu rozhodně skvěle půjde učení i tělocvik, a pokud někdy dostane výprask, což se holt stává, bude to určitě brát sportovně. Algernon vážně a beze slova přikyvoval, zatímco matka se jen povzbudivě usmívala, ušní lalůčky protažené a rozhoupané od těžkých perlových náušnic. Rodiče pak nasedli zpátky do auta, naposled mu upjatě zamávali a otevřeným okénkem mu slibovali, že za pár týdnů si pro něj zase přijedou.

Algernon pevně zaťal pěsti, až mu na nich klouby zbělely, a natáhl krk k otevřenému oknu s olověnou mřížkou. Když si to bude usilovně přát, třeba si to rodiče ještě rozmyslí a vrátí se pro něj. Jenže dlouhá příjezdová cesta, která vedla až k mohutné mřížované bráně, zůstávala zoufale prázdná. Prostoupila ho touha, aby dokázal létat, a celým srdcem si přál vylézt na parapet, roztáhnout křídla a vznést se vysoko k oblakům.

Z pokoje, studených chodeb a tmavých koutů k němu doléhaly ozvěny hlasů nových spolužáků. Vyprávěly o hierarchii a o děsivých iniciačních rituálech a při pomýšlení na to všechno si Algernon... nebo vlastně *Maybury* připadal strašlivě maličký. Neplakal, alespoň zatím ještě ne, ale sklopil oči k nevybalenému kufru a vdechl vzduch, který čpěl strachem. Když konečně pochopil, že se pro něj rodiče nevrátí, sepal pevně ruce a modlil se k Bohu, kterého znal z domova, aby to do prázdnin rychle uteklo a aby se odsud mohl co nejdříve vrátit zpátky k loukám, řekám a překrásnému skalnatému pobřeží Cornwallu, kde je doma.

A PAK BYLI TŘI

ALGERNON

Algernon pohlédl na ozdobné cestovní hodiny. Jejich vytrvale tikající strojek posunul jemné pozlacené ručičky na 17.28, což mu prozradilo, že už je téměř čas ohřát si kupované jídlo a uvařit další šálek čaje, což byl pro něj prakticky nej-světlejší okamžik celého dne. Ta ohavná věc mu odměřovala čas ode dne odchodu do penze, kdy mu ji slavnostně předali, potřásl mu rukou a obdařili ho vlažným potleskem, po němž následovala laciná překapávaná káva, podnos s čokoládovými pralinkami a brzy i spěšné vytrácení se všech účastníků. Ty hodiny se mu nelíbily už tenkrát a doteď je nemohl vystát, ale nedokázal se prostě přimět, aby je vyhodil. Bylo by to, jako by s nimi zahodil do koše i každý z těch devětatřiceti roků, kdy pro firmu pracoval. A tak si je nechával a dennodenně sám sebe trestal pomyšlením, že hodnotu celé jeho osoby shrnuje a vystihuje tohle nevkusné mechanické zařízení ve skleněné schránce, které mu se slyšitelnou pravidelností oznamuje, že mu ze života zbývá už zase o vteřinu méně.

Pokoj prořízl střípek večerního světla a ozářil částečky prachu, které bezcílně kroužily a mizely mu ze zorného pole nebo ve zlatých prouzcích přistávaly na prázdném křesle naproti němu. Schválně si působil bolest tím, že se přinutil hledět tam, kde světlo dopadalo na kostkovanou látku čalounění. Pak se do místnosti přihnul Kocour, obtočil se Algernonovi kolem nohou, přitiskl mu teplý čumák na holeň a vydal ostré mlasknutí, aby získal pánovu pozornost. Algernon odtrhl oči od prázdného křesla, zběžně mrkl na zvíře a pak znovu na ciferník a opět ho ohromilo, jak precizně jdou Kocourovy vnitřní hodiny. Bylo na minutu přesně půl šesté.

„Láska prochází žaludkem,“ zabručel, zašátral po holi a ztěžka se zvedl z křesla, přičemž mu zapraskalo v kolenou a do ramen vystřelila ostrá bolest, která se pak rozlila dolů podél celých paží. Kocour se rozběhl ke dveřím, na okamžik se otočil a znovu hlasitě mlaskl, až se Algernon konečně narovnal do vzpřímené pozice a zamířil do kuchyně, aby jim oběma připravil večeři. Než odbila šestá, už měli oba v sobě něco nepříliš vábného, ale přinejmenším přiměřeně výživného.

Pak Algernonovi zazvonil telefon. To se nikdy nestávalo.

ANNA

Anna přišla o všechno úplně zčistajasna. Stalo se to ve chvíli, kdy matčin přítel Harry prohlásil, že se naprosto nečekaně a zřejmě až po uši zamiloval do chlapa, který k nim do práce chodí opravovat kávovar. Harry tedy ve třiapadesáti konečně našel někoho, s kým mu život připadá naplněný, jenže tohle uspěchané, vysoce emotivní přiznání zároveň rozmetalo na tisíc kusů pohodlný život, který u něj vedly Anna a její matka.

Zrovna společně sledovali televizní soutěž *Peče celá Británie*. Nedokázal vydržet ani do konce pořadu a za ideální okamžik ke zkáze jejich dosavadního soužití zřejmě považoval závěrečnou sušenkovou kreativní výzvu. Annině matce Heleně způsobila ta zpráva takový šok, že se u ní chvíli střídal neovladatelný vztek s naprostou nevěřícností. „A já myslela, že trpíš jenom mužskou verzí přechodu,“ popotahovala a dlaněmi si otírala usazené oči i tváře, jakmile první výbuch zlosti pominul. „A že proto je to s tebou vždycky... vždyť víš... v posteli tak *nemastný neslaný*. To nanicovatý šmátrání potmě upřímně nebylo nic moc...“

Anna se choulila do klubíčka v mohutném koženém křesle, už tak rudá ve tváři z toho, co jim Harry právě oznámil, i z následné hádky, a teď si okatě zacpávala uši. „*Nemusíte přede mnou říkat všechno!*“ stěžovala si a snažila se nechutné podrobnosti matčina milostného života vytěsnit z mysli.

Helena po ní jen střelila zarudlým pohledem a šklubla hlavou směrem k Harrymu. „Nezlob se, Anno, ale žijeme spolu *šest let*, a on mi teď romanticky pláchně s nějakým *Derekem!* Tak snad mám právo být trochu nasraná, ne?“ Harry poslal dokola krabici papírových kapesníků a všichni, včetně něj, si jeden vytáhli, aby si mohli osušit mokré tváře a vysmrkat se, zatímco jim srdce bušilo až v krku ze strachu, co bude dál. Drsná skutečnost toho, co je v nejbližší budoucnosti čeká, dolehla na Annu v příštím okamžiku, když si se strašlivou jistotou uvědomila, že ztrácí veškerou půdu pod nohama.

„Totiž, přesně řečeno, *já* nikam pláchnout nemusím.“ Harry popotáhl, podíval se na Annu s upřímně omluvným výrazem a dál tiše drmolil, jak se marně snažil otupit ostří svých slov. „Derek se totiž nastěhuje ke mně. Tohle...“ odkašlal si a rozpačitě se odmlčel, „... je *můj* dům.“ Jakkoli se Harry pokoušel sdělit jim tu novinu empaticky, jeho slova pleskla doprostřed místnosti jako kravinec a vyšpláchla Anně i její matce přímo do obličeje.

„Nechceš se náhodou přihlásit do diplomatického sboru?“ zavrčela na něj Helena. „Mohls nám dát aspoň pět minut času, abychom

vstřebaly tvýho novýho přítele, než nás ještě k tomu vyhodíš z domu!“ Znovu se natáhla pro kapesníky, vyndala jich celý chomáč a poloprázdnou krabici mrštila po Harrym, který téměř ani neucukl, a tak se mu odrazila od hlavy. Jelikož znala svou matku až příliš dobře a bylo jí jasné, že za chvíli začne hledat další munici, Anna vstala z křesla, sebrala ze stolku mísu s ovocem, umístila ji do bezpečí na kredenc a tiše se vytratila z pokoje.

Natáhla se na peřinu potaženou černým bavlněným povlečením posetým hvězdami a do obou uší si nacpala sluchátka, aby přehlušila zvuk jednostranné hádky, která dole dál zuřila. Už toho slyšela dost. Matka křičela, že její plat nebude ani náhodou stačit na to, aby si v tomhle kraji pronajala třeba i ten nejmenší byt, že obě nejspíš umřou hlady a jak to, že *sakra* nevěděl, že hodlá kopat za druhou stranu, už tenkrát před šesti lety, když se dávali dohromady?

Anna si otírala horké slzy, které se jí koulely po tvářích, a zoufale se snažila vyrovnat s představou, že se matka s Harrym rozejdou. Harry byl docela fajn chlap a uměl skvěle vařit, nicméně to nebyl její táta. Svého otce vůbec neznala, a to z toho důvodu, že o něm nic nevěděla ani její matka. Z jejího početí před šestnácti lety si matka nejasně vybavovala divoký večírek, který skončil míchanými drinky zvanými jägerbomba a láskou na jednu noc. Anna vždycky velkoryse prohlašovala, že jí nepřítomnost otce zas tak moc nevadí, vždyť se přece člověku ani nemůže stýskat po něčem, co nikdy neměl, ne? Jenže když se jí teď životní jistoty rychle rozpadaly, zmocnil se jí v tomto ohledu překvapivý vztek. Vlastní otec by ji určitě neposlal do háje tak snadno, jako se to chystal udělat Harry.

Její pokoj, vlastní prostor, který v Harryho domě šest let obývala, jí najednou začal připadat děsivě provizorní. Představila si, jak asi bude pokoj vypadat, až si z něj vystěhuje všechny věci. Všechny až na rozměrnou nástěnnou malbu, kterou vytvořila na protější stěně. Harry jí tehdy dal volnou ruku, ať se umělecky vyjádří, jak bude chtít, a výsledkem byla její obří silueta usazená na stříbrném srpku měsíce, která

ji zachycovala, jak drží na provázku zářivě červeného draka. Strop si vymalovala černě a nalepila na něj hvězdy a planety, které ve tmě na inkoustově černé obloze svítily a její pokoj proměnily v nádherný soukromý vesmír. Její vlastní vesmír. Jenže toho večera Anna na svůj obraz dlouze hleděla, až si nakonec – ospalá z tichého pláče – představila, jak červeného draka pouští a padá z měsíce do černé, neznámé hlubiny.

ALGERNON

Algernon vlastně nevěděl, co si o tom telefonátu má myslet. Už roky žil v úhledně uspořádané krabici, kterou si v myšlenkách pro sebe vytvořil. Uvnitř to nebylo nijak strašné, ale ani krásné. Každý den byl stejný jako ten předchozí a rytmus mu udávala potřeba se umýt, obléct, najíst a nakrmit Kocoura, kterého sice k sobě nepozval, a přece se k němu před třemi lety bez ohlášení přišoural a natrvalo se u něj zabydlel.

Každý den si Algernon zašel do obchodu pro noviny, poslechl si v rádiu zprávy, statečně se pokusil vyluštit v *Timesech* křížovku, což se mu k jeho palčivé, avšak nepřiznané hanbě dařilo poslední dobou čím dál víc zřídkka. Odpoledne si vždycky na chvíli zdříml a pak po večeri, kterou chystal pokaždé přesně v půl šesté, se podíval na televizní zprávy a po nich obyčejně ještě na nějakou detektivku. Každou činnost mu vymezovaly, ne-li vnucovaly ozdobné hodiny na krbové římse a tak to zkrátka bylo. Kdyby si Algernon sám se sebou upřímně pohovořil, možná by přiznal, že umění vytvářet úhledné krabice a uzavírat do nich jednotlivé fáze svého života přivedl za ta léta k dokonalosti. Jenže taková rozmluva nebyla příliš pravděpodobná. Vlastně se u něj nedal čekat vůbec žádný rozhovor, protože to byl odjakživa málomluvný člověk.

Až do chvíle, kdy mu zazvonil telefon, si byl Algernon poměrně jistý, že každý zítřejší den bude stejný jako ten dnešní i včerejší a že to tak zůstane, dokud se z tohoto světa neodporoučí. Teď se však ukázalo, že k němu zanedlouho dorazí hosté, a v hlavě mu hučelo rozrušením z pomýšlení, že najednou už nebude v domě sám.

Jeho dům vypadal vedle sousedních dost netypicky. Nahoře byly dvě malé ložnice, jedna pro dva a druhá pro jednu osobu, a dole dva velké pokoje a malá kuchyňka. V kuchyni byly tři židle, v jídelně jich kolem stolu stálo dokonce šest a v obýváku měl dvě křesla po stranách krbu, kde si za chladných zimních večerů hrál u červeně planoucího elektrického ohřívače nohy. Od té doby, co Evie zemřela a Helena se odstěhovala, se tu nic nezměnilo, až na to, že dal před časem pryč mohutnou starou pohovku, která skutečně neodpovídala jeho potřebám, a že mu Kocour shodil z krbové římsy jednu ozdobu, která se roztržila o mřížku před krbem. Byl to porcelánový košík přetékaající drobnými růžičkami a Algernon ho zase pečlivě slepil, takže jemné čáry byly sotva znatelné, a celý artefakt teď pevně držel na svém místě pomocí oboustranné lepicí pásky. V celém domě vládl až puntičkářský pořádek a tak to mělo podle jeho mínění taky zůstat.

ANNA

Když si při oné první hádce s Harrym Helena postěžovala, že nebude mít v tomhle kraji na nájem, Anna si dosah jejích slov nejdřív plně neuvědomila. Postupně jí však došlo, že bude muset dát sbohem nejen vlastnoručně namalovanému vesmíru u sebe v pokoji, ale čeká ji rozloučení i se školou, městem a všemi kámoši. Stabilita jejího života se kolem ní nemilosrdně rozpadala a trosky odnášel vítr dřív, než je stačila posbírat.

Nakonec jim Harry nechal na hledání nového bydlení pět týdnů, což zřejmě považoval za ohromně velkorysé, jenže ve skutečnosti to ani zdaleka nestačilo, aby si opatřily vhodnou alternativu. A tak se nakonec stalo, že Anna usedla vedle matky do auta nacpaného až po střechu věcmi a pokoušela se připravit na téměř pět set kilometrů dlouhou jízdu vstříc novému životu. Těch pět týdnů bylo strašně krátkých a bolestně krásných, protože každá akce s kámoši byla vlastně svého druhu poslední. Naposledy spolu zašli do kina, naposled strávili odpoledne v parku nebo u někoho doma a nakonec se naposledy objali na rozloučenou. Celé to důvěrně známé město, jeho budovy, domky, parky a nákupní centra měla bohužel za chvíli nechat daleko za zády.

A teď zbyl Anně jediný hmatatelný přítel, dalo-li se to tak nazvat, a to byl kaktus Gary, jehož květináč pevně držela na klíně, protože jinde v autě už nezbylo místo. Věnoval jí ho Harry jako dárek na rozloučenou a k tomu ještě hebkou modrou deku a velký balíček s kosmetikou. Nejprve jí předal přikrývku, v očích smutně omluvný výraz. „Tady máš odpočívací deku. Měkkou jako večerní obloha,“ prohlásil a přehodil jí ji přes ramena, zatímco matka nespokojeně mlaskla a zakroutila očima.

Vzápětí vytáhl zpoza gauče veliký kaktus. „Pořídil jsem ti tohle, protože kaktusy teď hrozně *letí*. Je to krásný exemplář druhu *Parodia magnifica*... něco jako horkovzdušný balón mezi kaktusy.“ Hrdě jí ho podával a ona se pro něj natáhla, takže se jí přikrývka svezla z ramen na podlahu. Rostlinu zasazenou do glazovaného květináče podobně zelené barvy, jakou měla ona sama, tvořilo několik samostatných výrůstků připomínajících pomeranče v čokoládě, každý porostlý pichlavými bodlinami. Anna okamžitě usoudila, že to je botanické vyjádření jejích pocitů, a opatrně se ho dotkla bříškem ukazováčku. Harry sebral deku z místa, kam spadla, a znovu ji pečlivě složil. „Ale na ty ostny dej pozor, holčičko, mohly by ti podráždit kůži.“

„Tak to si budeme rozumět,“ odpověděla Anna.

„Všechno jsou to jenom pěkně zabalený náplasti na bolest,“ namítla Helena. „Těžko jí tím vynahradíš, žes jí zničil život.“

„Budu mu říkat Gary,“ prohlásila Anna.

Harry matce neodpověděl, jen klidně odložil deku na pohovku. „Tak je to teda Gary... Ale zatím ho prosím na chvíli odlož, protože teď...“ Zářivě se na Annu usmál, zatímco Helena znovu přehnaně zakroutila očima, takže jí bylo vidět jen bělmo tak dlouho, až Anna dostala strach, aby jí to nezůstalo. „... přijde zlatý hřeb večera mezi náplastmi na bolest.“ Zamrkal na Annu, znovu zalovil za pohovkou a vytáhl veliký dárek zabalený v krásném pestrobarevném papíře a převázaný rovněž pestrobarevnou mašlí.

Anna si jeho spikleneckého mrkání nevšímala a roztrhala papír bez obřadnosti, kterou zřejmě očekával. A když papír dopadl na podlahu, musela se ze všech sil ovládnout, aby nedala najevo ohromnou radost. Držela v rukou překrásnou stříbrnou kazetu, která ukrývala palety s očními stíny, nádobky s nejrůznější kosmetikou a celou řadu šátečků od značky, o níž náhodou věděla, že je šileně drahá. Kromě toho tam byla krabička hennových tetovacích tužek, po kterých už dlouho toužila, ale dosud se musela spokojit s tím, že si na kůži kreslila jemná výtvarná díla propiskou a fixy. Mlčky zírala na ten úžasný dar a svářela se v ní láska a zlost. Harry jí položil obě ruce na ramena, sklonil se, aby jí mohl pohlédnout do očí, a tiše řekl: „Tenhle poslední dárek jsem ti vybral, abys mohla vyjádřit, jak moc jsi výjimečná.“

„Nemůže být *moc* výjimečná. Člověk buď výjimečný je, nebo není,“ odsekla Helena. Pak naštaně vypochoďovala z pokoje, zatímco Harry Annu naposledy sevřel v náručí.

„Koukej být vždycky *sama sebou*,“ naléhal a opřel si bradu o temeno její hlavy. Když ji Harry tak objímal, najednou pochopila, že se poslední vteřiny jejího života s ním rozplývají, a proto se mu dlaněmi zapřela o hrudník, odstrčila ho a potlačila nutkání zabušit do něj vši silou pěstmi.

„Nebud' na mě tak *hodný*, když tě teď musím nesnášet!“ řekla a v krku jí přitom zabublal potlačovaný pláč. Nebyl to táta, jen bývalý přítel její mámy, ale v tu chvíli si uvědomila, že ho má přesto ráda.

ALGERNON

Algernon věděl, že v očích své malé rodiny rozhodně nikdy nebyl ideálním otcem. Vlastně mu bylo jasné, že jeho představy o rodičovství jsou s těmi jejich v příkrém rozporu, a jelikož nebyl schopen najít oboustranně přijatelný způsob výchovy v moderní době, uznal nakonec porážku. A tak už když byla Helena malá holčička, předal dobrovolně otěže jejího vedení Evie a v duchu si přitom oddechl. Znal jenom jeden vzor pro výchovu dětí, a sice ten, který na něj uplatnili jeho vlastní rodiče: tvořily ho striktní hranice a neměnná pravidla, jež Algernon nedokázal nikdy porušit.

Evie s Helenou dovedly vnímat život úplně jinak, než byl zvyklý. Každým dnem protančily a proskotačily, jako by pro ně všechno to, co se on sám v dětství naučil, vůbec nic neznamenal. Život pro ně představoval cosi lehkého a nezávazného, co by se nemělo brát příliš vážně. Avšak poté, co pustil z rukou rodičovské otěže, se po několik klíčových let Helenina dospívání jen utvrzoval v přesvědčení, že jeho přísnější představy o výchově byly bohužel nejspíš správné. Život totiž, jak se ukázalo, tak docela nezávazný nebyl. Helena, jež byla přinejmenším stejně bystrá jako ostatní děti, ba podle jeho soudu jistě i mnohem chytřejší, nosila ze školy špatné známky. K jeho zklamání přestala chodit na klavír a Evie to prostě akceptovala.

„Když nechce, Algernone, tak bychom ji neměli nutit,“ prohlásila. „Naše dcera holt nemá k hudbě přirozené vlohy,“ dodala, když se po pianu Helena nadšeně pustila do hry na housle, jen aby s nimi po pár

týdnech zase sekla. V případě houslí Algernon nelitoval dceřina rozhodnutí tolik jako předtím u klavíru, jelikož ne jeden večer protrpěl za zvuků, které zněly, jako by někdo škrtil kočku. „Ona holt nesnáší vytrvalostní běh... úplně jako kdysi já,“ hájila Evie dceru, když přinesla ze školy poznámku, že se při běhání jen šourá a povídá si s ostatními nesportovními typy. „Má teď takové *období*,“ pronášela shovívavě, když dívku někdo ve městě přistihl, jak chodí za školu.

A tak to šlo dál a dál. Helena řadu let nejistě proplouvala a kličkovala životem, univerzitou, neustále střídala zaměstnání i vztahy, do kterých se vždycky bezhlavě vrhala, odcházela z domova, a když pak všechno ztroskotalo, zase se vracela. A nakonec jim před šestnácti lety zasadila poslední drtivou ránu, když předstoupila před rodiče s novinou, že je těhotná. Žádný manžel nebo aspoň přítel, žádná budoucnost. Algernon zděšeně rozhodil rukama, léta potlačované zklamání probublalo na povrch a vyrazilo z něj jako gejzír z velryby. Evie plakala, Helena plakala a Algernon křičel, až vzduch v tom malém domku ztěžkl promarněnými příležitostmi.

ANNA

Když v zakaboněném, namodralém ranním světle naposled vycouvaly autem ze vrat, Anna se ještě jednou zadívala na ten dům, co právě opouštěly. *Koukej být vždycky sama sebou*, řekl jí včera Harry. K tomu se nejspíš právě odhodlal i on sám. Umínil si být tím, čím vždycky chtěl, a přestože věděla, že by mu to neměla mít za zlé, stejně mu nedokázala odpustit. On si dál klidně stojí na pevné zemi, zatímco ona s matkou se ocitly na nebezpečně šikmé ploše.

Harry je dost možná slyšel odjíždět, ale nepřišel ke dveřím ani se neobjevil nahoře u okna. Jeho loučení bylo věcí včerejška, i *on sám* už

patřil včerejšku. Její rodina byla postavená ze slámy, kterou první vánek snadno rozfoukal. *A pak zůstala jenom dvě*, pomyslela si chmurně, protože jí to připomnělo prasátka z pohádky. V duchu si představila, že by mohla mámu poprosit, aby zastavila, vyběhnout z auta zpátky do domu a zeptat se Harryho: *Jak může člověk být sám sebou, když ani neví, kam má namířeno?*

ALGERNON

Algernon pátral v mysli po čemkoliv nemístném a mimořádném, co by mohlo ještě víc vykolejit jeho už tak dost rozkymáčené myšlenkové procesy. Posledních pět týdnů bylo mírně řečeno náročných a on se cítil vyčerpaný všemi těmi změnami a otřesy, které narušily jeho zaběhanou rutinu. Poté, co kdysi v sedmi letech přišel na to, že nepřijemnosti, jež jsou nad jeho síly, může jednoduše zavřít pod pokličku, se musel najednou vyrovnat s další podobnou situací. Vždycky býval nemálo pyšný na duševní taktiku přežití, kterou sám vynalezl a postupně zdokonalil, a dost ho proto rozladilo, když mu Evie v počátcích jejich vztahu vmetla do tváře, že jeho schopnost držet si od citlivých záležitostí odstup není podle ní ani trochu zdravá. Jako kdyby se prý na život díval jen skrz prsty položené na očích. Uspořádání jeho mysli bylo jedinou oblastí, do níž se Evie odvážila vkročit proti jeho vůli, a on jí dal tvrdě najevo, že o jeho psychologickém založení se prostě diskutovat nebude.

Před pěti týdny však víko krabice, kam dávno odložil svou dceru, najednou odlétlo, a jelikož teď už neměl Evie, aby to vyřešila za něj, musel se s tím nadělením nějak poprat sám. Algernonovi bylo jasné, že se díky svým taktikám sice ve zdraví dožil více než devadesáti let, ale návraty do minulosti rozhodně nejsou jeho silnou stránkou.

ANNA

Anna proseděla většinu cesty mlčky a nechala se vrčením motoru na zdánlivě nekonečných dálnicích ukolébat do stavu dočasného klidu. Téměř hned po odjezdu si vrazila do uší sluchátka, aby jí hlavu zaplnily oblíbené písničky, jejichž rytmus a příběhy ukryté v textech aspoň trochu otupily ostří smutku, který ji zevnitř hlodal. Hned ráno jí telefon rozvibrovaly zprávy od kamarádů, kteří jí projevovali soucit a přáli štěstí. Ale jak se cesta protahovala, připadalo jí, jako by přátelé mizeli z dohledu, jako když ve filmu lidé na břehu mávají na vzdalující se loď, která odnáší jejich milované někam za obzor. Všichni slibovali, že s ní zůstanou v kontaktu, že za ní budou jezdit na víkendy nebo na prázdniny, jenže ona se obávala, že všechny ty sliby jsou zoufale křehké a vzdálenost mezi nimi bude příliš velká na to, aby se staly skutečností.

Po krátké zastávce na snídani a příšerně nepohodlném zdřímnutí, kdy jí bezpečnostní pás vyryl hlubokou rýhu do tváře, se na sedadle zavrtěla, protáhla a vypnula hudbu, protože cedule u silnice jí prozradila, že cíl už není daleko. V prsou se jí rozvířilo hejno obav, které se jí křídélky otíraly zevnitř o žebra. „Píšou, že už je to jenom patnáct kilometrů.“ Vytáhla si z uší sluchátka a rozhlédla se po krajině, která se stane jejím novým domovem. Krajině, která jí připadala příliš otevřená a řídce osídlená a v ničem nepřipomínala hustou městskou zástavbu, na niž byla zvyklá. Ve městě se cítila jako doma, milovala jeho tepající živost i to, jak to měla všude blízko. V téhle liduprázdné scenerii, která se táhla do nekonečna na všechny strany, si připadala ztracená a zranitelná.

„Ano,“ odpověděla Helena ponuře rezignovaným tónem, když odbočila z dálnice a na kruhovém objezdu zahnulý doleva.

„Neřkej mi, že fakt bydlí tady, uprostřed ničeho?“ Anna melancholicky vstřebávala nudný obraz polí, která je ještě dělila od cíle cesty.

„Bydlí v docela malém městečku... pár obchodů, žádná zábava... jenom občas někde promítají film a tak. Ale výhoda je, že všude kolem je tohle krásný *nic*, a ne městská džungle, v jaké jsme žily dosud.“

„Prostě nuda!“ prohlásila Anna, lehce dopálená, že její názor na městský život nikdo nebere v potaz. Neprosila se o nové bydlení – to staré v městské džungli jí naprosto vyhovovalo.

„Bude to takový, jaký si to uděláš,“ opáčila Helena. „Snaž se k tomu přistupovat pozitivně.“

„Třeba jako ty?“ Annu samotnou překvapilo, jak zostra na matku vyjela. Pořád ještě ji ve vzpomínkách děsila scéna, kterou matka ztropila, když konečně pochopila, že jí nezbyvá než se obrátit na vlastního otce, Annina dědečka.

„Ve svém věku jsem se musela s prosíkem připlazit zpátky k tátovi a je to *twoje* vina, do prdele!“ Helena zuřivě vyrážela jednotlivá slova a vztekle mířila telefonem na Harryho, který si honem oblékal kabát a bral klíče, aby vyklidil pole. Harry nesnášel vyhrocené situace. Anna se ohromeně odvrátila od jeho omluvného výrazu k matčině zlostí zarudlé tváři.

„K tvému *tátovi*?“ Annu nesmírně překvapilo, že se máma obrátila na dědečka, kterého v životě neviděla. „Já myslela, že nesmíme... že *já* s ním nemám mít nikdy nic společného?“

„Tos taky neměla. Ale teď se tomu nevyhneš a poděkuj za to *jemu*.“ Helena znovu zamávala telefonem směrem k Harrymu, který za sebou právě tiše zavíral dveře.

„Ale... vždyť jsi říkala, že jste se rozešli ve zlém, když jsi mě čekala... teda *protože* jsi mě čekala. Říkala jsi, že o mně nechce ani slyšet...“ Anně se rozbušilo srdce jako o závod nad tím, co matka právě naznačila, a z toho pomyšlení se jí udělalo lehce nevolno.

„To jsem říkala, to máš pravdu.“ Helena s povzdechem tiše odložila telefon zpátky na stůl a podívala se na dceru s výrazem, který

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kolik barev má štěstí.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.